

Karlovy Vary International Filmfestival 2016

Af Susanne Knudstorp

Med Gustav Wieds roman Knagsted og Overclausens eventyrlige rejse til Karlsbad i den ene hånd og Program 51 ST Karlovy Vary International Filmfestival 2016 i den anden var jeg godt klædt på til at begive mig ud på den rejse, der i løbet af en god uge skulle sende mig ud på mere end 20 filmoplevelser. Der var 12 film i hovedkonkurrencen, hvorfra der skulle vælges film til statuette og ikke-statuette priser.

Tre jurymedlemmer: Der blev frelagt synsvinkler, lyttet og diskuteret

Vi i den ikke-statuette økumeniske jury bestod af tre protestanter og en katolik. Vi havde løbende gode og berigende diskussioner om filmene, men var hen ad vejen meget enige. Vi kom frem til tre film, som valget skulle stå imellem: en ungarsk, en tyrkisk og en italiensk film.

Den ungarske film hedder **Ernelláék farkaséknál** (= It's Not The Time Of My Life) og er instrueret af **Szabolcs Hajdu**. Når mennesker skal være sammen på et lille sted, sker der altid meget - også i dette kammerespil, som hæver sig meget i niveau over samme slags fra Frankrig, England ja endog Danmark! Et ægtepar med et meget forkælet drengebarn bor i en skøn lejlighed, men får en aften besøg af kvindens søster, svoger og deres datter, som må blive hos dem en tid. Det nære samliv fremkalder mange åbenlyse følelser. De to søstre konkurrerer om deres børns evner, deres stilling i forhold til forældrene og i forhold til hinanden. De to svogre ser meget forskelligt på hinanden, og de to fætre/kusine kommer med det samme op at slås. Tonen er slået an, vi dur ikke til at være sammen - og dog! Filmen formår med en humoristisk tilgang til de svære følelser at opløse den megen modstand, mindreværd og misundelse og magter med sin humor at bygge broer på herligste vis.

Den tyrkiske film hedder **Babamin kanatlari** (= My father's Wings) og er instrueret af **Kivanc Sezer**. En familiefar, der arbejder som murer i et højhusbyggeri, kommer i klemme i systemet. Han er dødssyg af kræft men har ikke råd til at opgive sit arbejde pga. en alt for lille pension til familien. Han fortæller intet til nogen. Hans ældste datter har tegnet en tegning af faderen med vinger, for - som hun siger - så kan han ikke komme noget til, for han kan flyve. Men arbejderne i højhusene kommer noget til. Med de mangelfulde sikkerhedsforanstaltninger sker det, at en arbejder falder ned og dør,

Den økumeniske pris gik til "Le confessioni" - Susanne Knudstorp ved en plakat for filmen

og så må arbejdsgiveren give de efterladte erstatning. Det er den mulighed, den kræftsyge mand til sidst kun kan se, han har, og en tidlig morgenstund går han op på en af de øverste etager i det endnu ikke færdigbyggede højhus. Med moskeens minoret som tåget baggrund står den ødelagte mand på sjæl og krop og skal tage den tungeste beslutning i sit liv.

Den italienske film hedder **Le confessioni** (= The Confessions) og er instrueret af **Roberto Ando**. Når katolsk spiritualitet møder James Bond sker der noget usædvanligt, og det er hvad denne italienske film formår at vise. En munk er inviteret til et sted, hvor munke normalt ikke kommer. En repræsentant fra hver af verdens otte rigeste lande, der tilsammen styrer over 50% af verdens økonomi, mødes på et smukt og afsidesliggende sted sammen med en musiker, en børnebogsforfatter og en munk. Stedets rene skønhed er også et billede på den arrogance og kynisme, de otte mennesker besidder eller rettere skal besidde for at fastholde deres magtfulde position. Men med munken som skriftefader og detektiv bliver kynismen sat i perspektiv. Filmens budskab er, at al menneskelig medfølelse er selv den mest privilegerede forpligtet på.

Vi gav den økumeniske pris til **Le confessioni** og begrundede det således: "A film with a balanced use of symbolism and a clean aesthetic, reflecting on silence, time and human vulnerability as well as the possibility of redemption, which calls out for breaking away from pragmatic cynicism and control in power decision making as opposed to consciousness and return to essential principles of Christianity." Festivalens hovedjury gav sin 'grand prix' til den ungarske film.

Karlovy Vary er et fantastisk sted ved en filmfestival. Der vrirler med unge mennesker, der har købt 'tur-kort', så de også kan komme ind og se de mange film, der bliver vist på ti steder i byen med Hotel Thermal som centrum for al presseomtale og interview, billetkøb og bestilling.

Filmfestival er også en meget stilfuld oplevelse. Der var både indledningsfest og afslutningsfest, hvor der ikke blev sparet på noget, hverken når det gjaldt underholdningen eller det kulinariske. Det var absolut rimeligt, at der var 'dresscode'.

Gustav Wieds overtolder kom til Karlsbad i 1902, fordi han havde dårlig mave. I kurbyen Karlsbad blev hans maveproblem kureret ved helsevandet og kostomlægning, men fra at have ondt i maven endte overtolderen med at få ondt i benene. Fra et ondt til et andet! Det skal åbenbart gøre ondt at leve, og sådan kunne overskriften også godt være for mange af de film, der blev vist på filmfestivalen.

Statuetten af en kvinde, der holder en lysende kugle, fyldte godt op på pladsen uden for Hotel Thermal. Her ved indledningsceremonien med festklædte mennesker

Filmene viste, at livet ikke er en lykkelig tilstand, vi kan holde fast på. Der er ensomhed, angst, ulykkelighed, fjendskab, had og egoisme. Men der er også menneskelig omsorg, nærhed, nænsomhed, opofrelse og kærlighed - og derfor er der håb.

Hele den økumeniske jury. Fra venstre: Joel Ruml, Tjekkiet; Susanne Knudstorp, Danmark; Maria José Martinez, Ecuador; Stanislav Zeman, Tjekkiet